Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26280
Copyright: Admont, Benediktinerstift

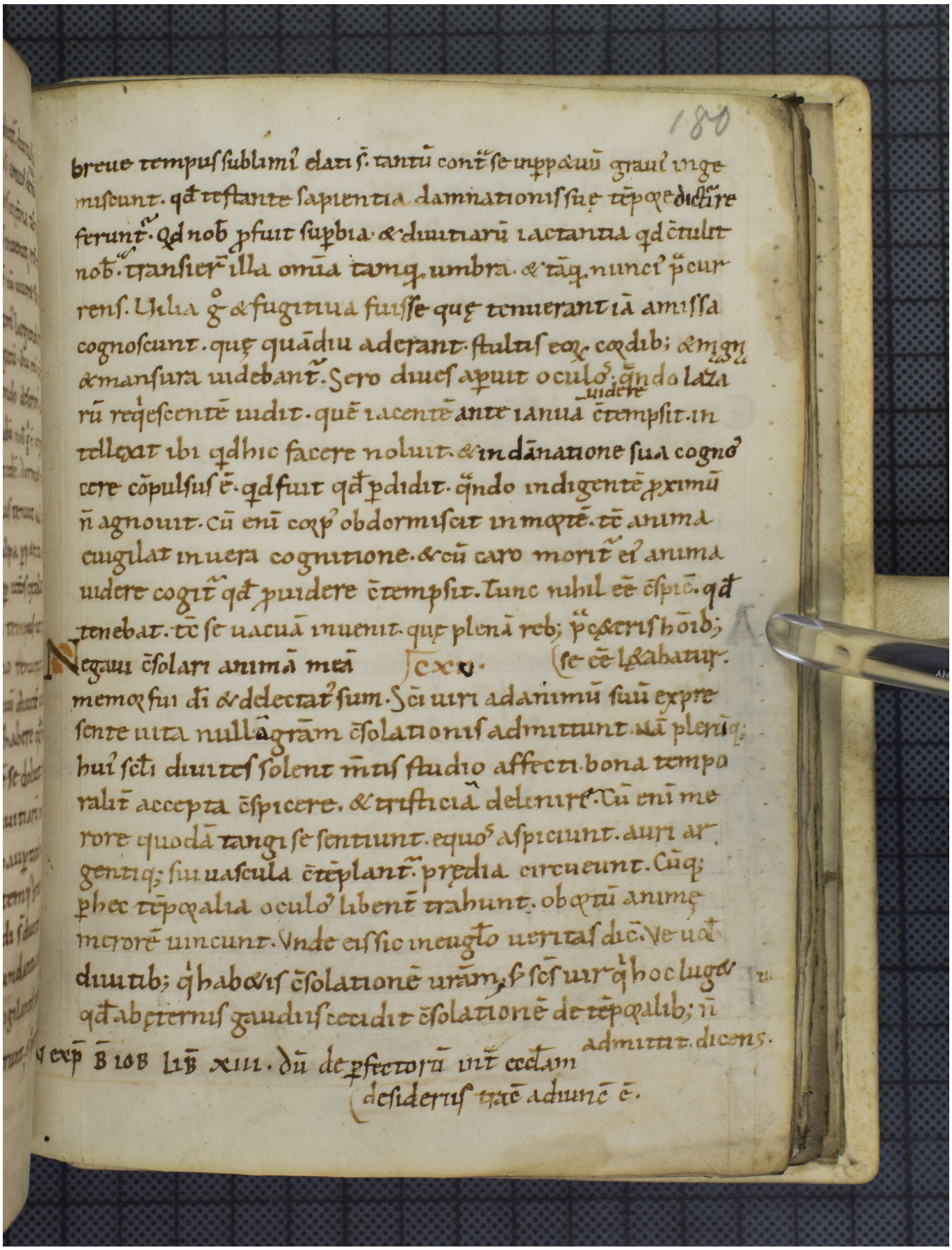

180

breue tempus sublimi elati s. tantu con se uppauu graui ingemiscunt. qd restante sapientia damnationis suę tępore dicere ferunt. Qd nob pfuit supbia & diuitiarū iactantia qd ctulit nob. transier illa omia tanq. umbra. & tanq. nunci pcurrens. Utilia g & fugitiua fuisse quę tenuerant ia amissa cognoscunt. quę quadiu aderant. stultis eoq; cordib; & mgna & mansura uidebant. Sero diues apuit oculos. qndo lazarū requescentē uidit. quē iacentē ante ianua ctempsit. intellexit ibi qd hic facere noluit. & in dānatione sua cognocere cōpulsus ē. qd fuit qd pdidit. qndo indigentē pximū ñ agnouit. cū enī corp obdormiscit in morte. tc anima cuigilat inuera cognitione. & cū caro morit ei anima uidere cogit qd puidere ctempsit. Tunc nihil ee cspic. qd tenebat. tc se uacua inuenit. quę plena reb; pcaris hoib; se ee lcabatur.

Negaui cōsolari animā meā cxcv.
memor fui di & delectat sum. Sci uiri ad animū suū expresente uita nullā grām cōsolationis admittunt. nā plerq; hui sci diuites solent mtis studio affecti. bona temporalit accepta cspicere. & tristicia delinit. Cū enī merore quodā tangi se sentiunt. equos aspiciunt. auri argentiq; suuascula ctemplant. prędia circueunt. Cūq; phec tępoalia oculos libent trahunt. obortū animę merore uincunt. Unde eissic incugto uerias dic. Ve uobis diuitib; q habetis cōsolationē uram, s scs uir q hoc luge qd abęternis gaudiis cecidit cōsolationē de tępoalib; ñ admittit. dicens.

exp B iob lib xiii. dū de pfectorū int ecclam desideriis trae adiunc ē.